

σχηματιζομένων οὐς., ὡς μαζωμός, σκοτωμός, φαγωμός κττ., περὶ ὧν πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,416.

Λεπτότης ἐν τοῖς τρόποις τῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, εὐγένεια ἐν λόγοις καὶ ἔργοις: "Εναν ἀγγελικατωμὸ ποῦ τὸν ἔχει! Συνών. ἀγγελικατοσύνη.

ἀγγελικὸ τό, Κάμπ. κ. ἀ. ἀγγελικὸ Κεφαλλ. κ. ἀ. ἀντζελικὸν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγγελικός.

1) Πλήγμα καταφερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, αἰφνίδιος θάνατος Κάμπ. κ. ἀ.: Φρ. *Κακὸ ἀγγελικό!* (εἶθε νὰ ἀποθάνῃ αἰφνης! Ἡ ἀρὰ ἐκ τῆς θρησκευτικῆς πεποιθήσεως, ὅτι ὁ αἰφνίδιος θάνατος εἶναι τιμωρία τῆς θείας δίκης πεμπομένη εἰς ἄνθρωπον κακόν, ὅστις οὕτως ἀποθνήσκει ἀμετανόητος) Κάμπ. *Ἀγγελικὸ νὰ τοῦ ῥθῇ!* αὐτόθ. Συνών. ἀγγελοβάρημα, ἀγγελοκρουσμός, ἀγγελοκροῖτο, ἀγγελοκρουσμός 1, ἀγγελοκρουσμός 1, ἀγγελοπετρεῖα 1. 2) Ἀσθένεια ἀρτιγεννήτου βρέφους ἀγν. τόπ.

3) Ἐρεθισμός, ὀργὴ Κύπρ. κ. ἀ.: Φρ. *Ἦθρεν τον τ' ἀντζελικόν του* (ἐδαιμονίσθη. Ἐπὶ τοῦ παραφύρως ὀργιζομένου) Κύπρ. Συνών. φρ. *τὸν ἔπιασαν οἱ διαβόλοι - τὸ διαβολικό του.* 4) Ἐπιληψία, σεληνιασμός Κάμπ.: *Τὸν ἔπιασε τὸ ἀγγελικό του* (Συνών. φρ. *τὸν ἔπιασε τὸ καλό του, τοῦ ἦρτε τὸ καλό του*). Συνών. ἀγγελοκρουσμός 3, ἀγγελοσκιασμός 2, γλυκύ, καλό, συγγενικό, ταραχτικό.

ἀγγελικός ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Καμπ. (Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Οἰν. κ. ἀ.) ἀγγελικός Θράκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀγγιλ'κός βόρ. ἰδιώμ. ἀγγιλ'κός Θράκ. (Μάδυτ.) κ. ἀ. ἀντζελικός Χίος κ. ἀ. ἀτζελικός Ἰός Κύθν. ἀτζιλ'κός Λέσβ. ἀτζελικό Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀγγελικός.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς ἄγγελον, ὡς ὄρ. ἐκκλησιαστικὸς εἰς τὰς φρ. ἀγγελικὸς βίος καὶ ἀγγελικὸν σχῆμα ἐν τῇ σημ. τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ σχήματος, ἥτις ὠρμήθη ἐκ τῆς γνώμης ὅτι ὁ μοναχὸς ἀπαρνούμενος ἐν γένει τὰ τοῦ κόσμου ζῇ βίον ἀγγελικόν, ἥτοι σῶφρονα καὶ χρηστόν. Ἡ σημ. μεσν. Πβ. Δουκ. καὶ Θησαυρ.: || Φρ. *Ἀγγελικός χορὸς* (ὁ γαμήλιος χορὸς, ἥτοι ἡ τριπλῇ περὶ τὴν τράπεζαν τῆς στέψεως περιφορὰ τῶν νεονύμφων ψαλλομένου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὕμνου «Ἡσαΐα χόρευε». Ὡνομάσθη ὁ χορὸς οὗτος ἀγγελικὸς ὡς θρησκευτικὸς καὶ δὴ ὑπὸ ἀγγελομόρφων νεονύμφων χορευόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς κοινούς χορούς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Κάνω τὸν ἀγγελικὸ χορὸ* (στεφανώνω) αὐτόθ. Συνών. φρ. *χορὸς τοῦ Ἡσαΐα.*

2) Ὁ ὡς ἄγγελος ὡραῖος, μεγαλοπρεπής, χαρίεις, ἡδὺς ἐπὶ τῆς φωνῆς, τῆς σωματικῆς παραστάσεως, τοῦ βαδίσματος κττ. κοιν. καὶ Καμπ. (Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Οἰν. κ. ἀ.) *Ἀγγελικὸς τρόπος* Ἡπ. *Ἀγγελικὸ κορμί - περπάτημα* Βιθυν. Ἡπ. Κέρκ. κ. ἀ. *Στόμα - τραγούδι ἀγγελικὸ* Κεφαλλ. *Μῦτι ἀγγελικὴ* αὐτόθ. *Ἀγγελικὸν κορμὶν - πρόσωπον* Οἰν. *Μάτια ἀτζιλ'κὰ* Λέσβ. || Ἄσμ.

Τί τραβονδάκι νὰ σοῦ πῶ, πουλλί μου, νὰ σ' ἀρέσῃ, πῶχεις ἀγγελικὸ κορμί καὶ δαχτυλέια μέση;

Βιθυν.

Τ' ἀγγλικό σου τοῦ κορμὶ θὲ νὰ τοῦ ζγουραφίσου γιὰ νὰ θουρῶ τὴ ζγουραφιά νὰ μὴ σ' ἀλησιμονήσου

Μάδυτ.

Πέρα 'ς τὸ πέρα μαχαλᾶ | περνοδιαβῶντας μινὰ βραδειὰ ἀκούω ἀγγελικὴ λαλιά

Βιθυν.

Ἀγγελικὴ φωνὴ κρατεῖς καὶ ἀγγέλου μάτια ἔχεις

Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

3) Εὐγευστος, ἡδὺς Κεφαλλ.: *Κρασί - φαεῖ ἀγγελικό.*

Τὸ θηλ. *Ἀγγελικὴ ὡς ὄν. κύριον κοιν.*

ἀγγέλισμα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. κ. ἀ.) ἀγγέλισμα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγερίζω.

1) Ἡ εἰς πτωχὸν διδομένη βοήθεια, ἡ ἐλεημοσύνη Πελοπν. (Λακων. Μάν. κ. ἀ.): *Τοῦ ἔδωσε λίγο ἀγγέλισμα* Λακων. *Πουλῶ - ἀγοράζω ἀγγερίσματα* (τὰ ἐλέη, ἥτοι τεμάχια ἄρτου, ἔλαιον κττ.) Λακων. 2) Ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμβαλλομένη εἰς τὸν ἄνθρωπον σοφὴ σκέψις Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Τοῦ ῥθε ἀγγέλισμα νὰ τὸ πῇ.* 3) Ἀπροσδόκητος συμφορὰ, δυστυχία Πελοπν.: *Τί ἀγγέλισμα τὸν βρῆκε!*

ἀγγελοβαλσαμίζομαι ἀμάρτ. ἀγγελοβαρσαμίζομαι Κάσ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀγγελοβάλαμο.

Ἀλείφομαι διὰ μύρου ἀποπνέοντος ἐξόχως ἡδεῖαν εὐωδία: Ἄσμ.

Ἀγγελος εἶσαι 'ς τὴ θωριά καὶ ἀγγελικὰ γυρίζεις καὶ ἀγγελοβαρσαμίζεσαι καὶ ὅπου καὶ ἂν πᾶς μυρίζεις.

ἀγγελοβάλαμο τό, ἀμάρτ. ἀγγελοβάλαμο Κάμπ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄγγελος καὶ βάλαμο.

Βάλαμον ἀγγελικόν, ἥτοι ἄρωμα ἐξαισίαν ἀποπνέον εὐωδία: Ἄσμ.

Ἀγγελος εἶσαι, μάτια μου, καὶ ἀγγελικὰ γυρίζεις καὶ ἀγγελοβάλαμο βαστᾷς καὶ ὅπου σταθῇς μυρίζεις.

ἀγγελοβάρημα τό, ἀμάρτ. ἀγγελοβάρημα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄγγελος καὶ βάρημα.

Πλήγμα καταφερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, θάνατος αἰφνίδιος: *Ἀγγελοβάρημα τοῦ ῥθεν ὁδεν τό 'κουσε.* || Φρ. *Ὡ, ποῦ νὰ σῶρθ' ἀγγελοβάρημα κακοθάνατο! Ποῦ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία νὰ σῶρθῃ ἀγγελοβάρημα!* (ἀραί). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικὸ 1.

ἀγγελοβαρηνμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγγελοβαρηνμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄγγελος καὶ τοῦ βαρηνμένος μετοχ. τοῦ ρ. βαρῶ.

Ὁ κτυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, ὁ πνέων τὰ λoίσθια: *Ἐλα, μὰ σὰ ὁδεν εἶν' κ' εὐτὸς ἀγγελοβαρηνμένος καὶ δὲ μοῦ καλοφαίνεται. Εἶδα δέπερη 'ν' ποῦ τὴν ἔχεις, θαρρεῖ κάνεις πῶς εἶσαι ἀγγελοβαρηνμένη (δέπερη = ἀδυναμία). Μοῦρ' ἀγγελοβαρηνμένο, ποῦ νὰ σῶρθ' ἀγγελοβάρημα!* (ἀραί). Συνών. ἀγγελοχτυπημένος (ἰδ. ἀγγελοχτυπειοῦμαι).

ἀγγελοβλεπούσα ἐπίθ. θηλ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθη- νῇ 37 (1925) 186.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. βλέπω διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ ὡς ἄγγελος βλέπουσα, ἡ ἔχουσα βλέμμα ἀγγελικόν, ὡραῖον. Συνών. ἀγγελοθωροῦσα, ἀγγελοματωῦσα. Πβ. ἀγγελικᾶτος 1.

